

nimius me diademate quam literis cari-
 turum. Ô vox verè Philosophica, & om-
 nium studiosorum hominum veneratio-
 ne dignissima, quantum mihi placuisti,
 quantum studiis calcar addidisti, & quàm
 profundè & quàm tenaciter meis præ-
 cordiis inhæcisti. Et de studio quidem
 Regis hæctenus, quid loquar de doctrina?
 Certè qui vel odio vel obtrectandi con-
 suetudine multa virtutibus detrahunt,
 scientiæ sibi titulum non inuident. Sa-
 crarum Scripturarum peritissimus, phi-
 losophiæ charissimus alumnus, Orator
 egregius, incredibili physiciæ notitia, poë-
 triam non nisi summam attigit, cuius
 vt sæpè dicentem audiui, in senectute
 pœnituit. Non inuenio suscepti sermo-
 nis exitum, nisi aliquid de me ipse glo-
 rier. Veneram Neapoli clarissimis famæ
 vocibus expectatus, & illud vnicum se-
 culi nostri miraculum visurus, lætus fuit
 aduentu meo, vt qui de me grande ma-
 gis quàm verum aliquid audiuisset, in
 longum eam si singula prosequar. Visum
 est mihi tandem lauream Poeticã, quam
 à teneris annis optaueram sibi potissi-
 mum debere, neque enim ante clario-
 rem tam insueti muneris auctorem vi-